

« захвърлениетъ ни праотци, та токо съ Хунните щажтъ
 « се заливатъ, съ хунската слава шижтъ да се напоя-
 « ватъ, и неijk штажтъ да пръвзносятъ като слава на
 « праотците ни. Това толкова по-лесно може да се
 « създне, защото Унно-българската исторія отъ вънка-
 « шенг изгледъ ИМА ВСИЧКИТЪ БЪЛГАРІ НА ЕДИНЪ
 « МНОГО УЧЕНЪ ТРУДЪ: ВСИЧКО, ШТОТО Е
 « КАЗАНО ВЪ НЕИЖ, КАЗАНО Е ВСЕ НА НЪКА-
 « КВО ОСНОВАНИЕ. Авторътъ ѝ извърсто се държи
 « за историческия источникъ, и ВСИЧКО ЩО КА-
 « ЗВА, ВАДИ ГО ВСЕ ОТЪ ТЪХЪ. — ТОВА Е
 « КОЕТО НАКАРВА ДА СЕ ОТНЕСЕМЪ ПО-СЕРIO-
 « ЗНО КЪМЪ ИСТОРИЯТА НА Г. КРЪСТЬОВИЧА.
 « Най-важнитъ за насъ страници на това съчинение
 « съ тъзи въ които се доказва тождеството на Хун-
 « ните и българите Тъ съ главната основа на
 « всичкото съчинение, па тяхъ се то държи и кръпи.
 « Ако разсъжденията, които се намиратъ въ тъзи стра-
 « ници, съ прави и заключенията истини, то и историята
 « на Хунните, която съ такава подробностъ се излага
 « въ това списание, ште има място въ Българската исто-
 « рия; но, ако ли пакъ тъзи разсъждения и заключения
 « излъжатъ невѣри, то невѣри и крива ште излъзе и
 « всичката Българска история подъ име Хунска. ЕТО
 « ЗАШТО НИЕ ШТЕМЪ ДА СЕ ЗАПРЕМЪ ТОКО
 « НА първите 30 страници отъ тази история,
 « въ които се излагатъ доказателства за то-
 « ждеството на Българите, нашите праотци,
 « съ Хунните. »

Чухте ли, читатели? Доказателствата ни той иска да обори, а че другото е лесно. Но какъ и да ли ги наистина оборва? Това е веке время да разгледамы и ний тута, за да познаѣтъ добре читателите, ако не съ го еще познали, кой отъ насъ двамата има право.

Г. Дриновъ дѣли нашите доказателства, и следова-
 телно всичките свої критики, върху три различни пред-
 мета, които представлява съ три различни въпросы, слѣ-
 дующи:

1-о Истина ли е, че Хунните испърво отъ памтивѣ-